

sur la pavimo. Zomburdo reglitigis la Estingilon en sian mantelon kaj ekpromenis laŭ la strato al numero kvar, kie li sidiĝis sur la muro apud la kato. Li ĝin ne rigardis sed post momento alparolis.

“Kia surprizo, ke ni renkontas nin ĉi tie, profesorino MakGongal.”

Li turnis sin por alrideti la strian katon, sed ĝi jam malaperis. Li anstataŭe alridetis iom severaspektan virinon, kiu portis kvadratajn okulvitrojn precize samaj kiel la striojn, kiujn la kato estis havinta ĉirkaŭ siaj okuloj. Ankaŭ ŝi portis mantelon, smeraldkoloran. Ŝia nigra hararo estis arigita en strikta bulo. Ŝi aspektis evidente konsternita.

“Kiel vi rekonis min?” ŝi demandis.

“Kara profesorino, neniam mi vidis katon tiel rigide sidantan.”

“Ankaŭ vi rigidus se vi sidus la tutan tagon sur brika muro,” diris prof. MakGongal.

“La tutan tagon? Malgraŭ tio, ke vi povus festi? Mi tutcerte preteriris dekon da festoj kaj festenoj, survoje ĉi tien.”

Profesorino MakGongal kolere eksnufis.

“Ho, jes, ĉiu ja festas,” ŝi senpacience diris. “Oni esperus, ke ili estu iomete pli singardaj, sed ne — eĉ la mogloj rimarkis, ke io okazas. Oni anoncis tion en iliaj novaĵprogrameroj.” Ŝi kapindikis la senluman salonfenestron de la ges-roj Dursli. “Mi mem aŭdis tion. Strigaroj ... falsteloj ... Nu, ili ne estas tute stultaj. Ili nepre devis rimarki ion. Falsteloj en Kento — certe temis pri Dedalo Diglo. Li neniam estis saĝa.”

“Ne kulpigu ilin,” afable diris Zomburdo. “Dum dek unu jaroj ni havis vere malmulton por festi.”

“Mi tion scias,” malkontente diris prof. MakGongal. “Sed tio ne estas sufiĉa kialo por freneziĝi. Homoj fariĝas tute senprudentaj, sur la stratoj en la tagmeza lumo, eĉ ne vestite mogle, interklaĉante.”

Tiam ŝi ĵetis atentan flankrigardon al Zomburdo, kvazaŭ esperante ke li diros ion al ŝi, sed tion li ne faris, do ŝi daŭrigis: “Estus bela afero se, je la preciza tago en kiu Vi-Scias-Kiu ŝajne finmalaperis, la mogloj eltrovus pri ni. Ho, Zomburdo, mi supozas, ke li vere malaperis?”

“Ŝajnas ke jes,” diris Zomburdo. “Pro multo ni devos danki. Ĉu plaĉus al vi citronsukeraĵo?”

“Kio?”

“Citronsukeraĵo. Temas pri mogla dolĉaĵo, kiu plaĉas al mi.”

“Dankon, ne,” malafable diris prof. MakGongal, kvazaŭ ŝi pensus, ke ne estas la bona momento por citronsukeraĵoj. “Kiel mi diris, eĉ se Vi-Scias-Kiu ja malaperis --”

“Kara profesorino, certe saĝa homo kiel vi povas uzi lian nomon. Tiun sensencaĵon pri *Vi-Scias-Kiu* — jam dek unu jarojn mi provas persvadi la